

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΕΡΡΟΝΙΕΡΑ



ΕΙΣ τὸ προηγούμενο φύλλο εἶδαμε, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Φραγκίσκος Α΄, ἀπήγαγε μὲ ἀνδρόπονος του τὴν ὀραία Φερρονιέρα καὶ τῆς παραχώρησε γιὰ κατοικίαν τῆς ἓνα λαμπροστολισμένον μέγαρον στὴν ὁδὸν Ζυλεκέρ, τὸ ὁποῖο ὅμως κατορθώσασε νὰ ἀνακαλύψῃ, ἑστέρι' ἀπὸ πολλὰς ἐξουσίας, ὁ δικηγόρος Φερρόν.

Κάθε βράδην λοιπὸν, μόλις τὸ σκοτάδι σκέπαζε τὴν πολιτεία, ὁ ἀπατημένος σύζυγος, χωμένος μέσα στὸν μανδύα του καὶ μὲ τὸ καπέλο κατεβατικὸν ὡς τὰ μάτια, τραβοῦσε γιὰ τὴν ὁδὸν Ζυλεκέρ, καθόταν ἀλόκληρος ὥσπερ μὲρὸς στὸ μέγαρον τῆς εὐνοσιμότητος τοῦ βασιλέως καὶ παρακολούθουσε τὸ καθεὶν πού γινόταν ἐκεῖ μέσα.

Ἔτσι, ὅταν ὁ βασιλεὺς δειπνοῦσε στὴν κατοικίαν τῆς ἀγατημένη του, μαζὺ μὲ τοὺς φίλους του, ὁ Φερρόν τὸ καταλάβαινε ἀπὸ τὴν φωτογέννησιν τοῦ μεγάρου. Ὅταν πάλι μόνο ἓνα παράθυρον, τὸ παράθυρον τῆς κρεβατοκάμαρας τοῦ μεγάρου ἦταν φωτισμένον, ὁ Φερρόν εἶχε πεσοῦθις πὸς ἡ ὀραία Φερρονιέρα ἦταν μονάχη τῆς.

— Εἶνε μόνη τῆς! ψεφίριζε τότε μὲ λαχτάρα ὁ ἀπατημένος δικηγόρος.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν παρὰ ἓνας λόγος, γιὰτὶ ἰπῆρχαν παντοῦ ὑπερήτες καὶ ἓνας μεγαλόσωμος φρουρὸς φύλαγε πάντοτε στὴν εἰσοδὸν τοῦ μεγάρου τῆς πανοσιμῆς εὐνοσιμότητος Φραγκίσκου τοῦ Α΄.

Ὁ βασιλεὺς εἶχε λάβει σχετικῶς ὅλες τῆς προφυλάξεις, ἐπὶ πλέον δὲ εἶχε φράξει τὸ παράθυρον τῆς κρεβατοκάμαρας τῆς ὀραίας του μὲ σιδερένια κάγκελλα.

Κάθε φορά πού ἐξαινοῦσε ἀπ' τὸ γραφεῖόν του γιὰ τὸ σάτι του, ὁ Φερρόν ἔφευγε ἓνα γέρον στὸ μέγαρον τῆς Ἰωάννας, προχωρῶντας σιφίρκα στὸν τοῖχο καὶ παρατηρῶντας μὲ προσοχὴ τὸν κήπου πού τὸν τριγύριζε.

Ὁ γέρον δικηγόρος εἶχε προσέξει, ὅτι στὸν τοῖχο τοῦ κήπου ἦταν μὴ πορτίτια ἀπὸ κανίδες, ἡ ὁποία μισοῦσε, χωρὶς δυσκολία, νὰ παραβιασθῇ. Ἀλλὰ καὶ ἄν παραβιαζόταν, τί θάβγαινε πάλι μὲ τοῖτον;

Κ' εἶτι ἡ μέρες περνοῦσαν χωρὶς νὰ παίξῃ ὁ Φερρόν καμμιὰ θετικὴ ἀπόφασιν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ λιγοστεύῃ ἡ φροσιὰ τῆς ἐξουσιμότητος πού εἶχε μέσα του.

Μιὰ νύκτα, κατὰ τὴν ἑξῆς Σεπτεμβρίου, — τέσσαρες μῆνες μετὰ τὴν ἀπαγογὴ τῆς Ἰωάννας — ὁ Φερρόν στεκόταν, κατὰ τὴ συνήθειά του, στὴν πόρταν τοῦ κήπου τοῦ μεγάρου τῆς τέως συζύγου του.

Ἐξαίνα γύρσε ἐκλιμῶτος πρὸς τὸ κατώφλι ἑνὸς καλῆρου γειτονικοῦ σπιτιοῦ, ἀπ' ὅπου ἄκουσε νὰ τοῦ μιλῶν:

— Καλὴνέρι, κίριε Φερρόν! Μπορεῖτε νὰ μοῦ παραχωροῦσθε μοισὶς ὄρας πρὸθεσμίαν καὶ ἀρεθὴ εἰσοδὴν χωρὶς τὰλλήρον γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι θέλετε;

Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦταν ἀνδρική, ἀλλὰ ὁ δικηγόρος δὲν μπόρεσε νὰ ἔσχωρῃσι κατὰ τὸ σκοτάδι τὸ πρόσωπον πού τὸν ἐφώναζε.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε, ἐξακολουθῆσε ὁ ἄγνωστος. Ἀλλὰ τί σὰς νοιάζει γι' αὐτὸ, ἀφοῦ τὸ ὀσιώδες εἶνε νὰ σὰς ὑπερητήσω; Ὅτι σὰς πῶ ὅμως καὶ ποιὸς εἶμαι, γιὰ νὰ ἔχετε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνην σέ μένα. Ἐλάτε ὅμως μέσα, γιὰ νὰ μιλήσομαι ἐλευθέρως...

Ὁ Φερρόν ἔκαμε ἓνα βῆμα, ἀλλὰ στάθηκε γιὰτὶ φοβήθηκε μήπως τοῦ εἶχαν στημένη καμμιὰ παγίδα.

— Καὶ ἐν πρώτοις, πὸς μὲ γνωρίζετε; ρώτησε τὸν ἄγνωστο.

— Εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σὰς δῶ στὸν περὶπατο μαζὺ μὲ τὴν γυναίκα σας..., ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ἀ!...

— Δεῦτερον, ἔμαθα, ὅπως καὶ ὄλο τὸ Παρίσι, πόσο ἀγαποῦσαστε τὴ σύζυγόν σας καὶ πόσο σὰς ἐπίσχιζε ἡ ἀσπαγὴ τῆς ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως. Μολαταῦτα, μπορεῖτε νὰ τριγυρίζετε ἀλόκληρους μῆνες ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ μέγαρον, χωρὶς νὰ κατορθώσετε τίποτε...

— Καὶ ἀναλαμβάνετε ἐστὶν μοῦ φωνῆς χορήμιος στὸ σκοπὸν μου; τὸν ρώτησε, πληροῦστας τρεμάμενος ὁ Φερρόν. Κ' ἐν πρώτοις, πὸς μου; Ἐξείρις τί ἔρητο;

— Ἐξείρισι!... ἀποκρίθηκε σιγὰ ὁ ἄγνωστος.

Ὁ δικηγόρος δὲν ἐδίωσσε περὶ καὶ προχώρησε μέσα στὸ σάτι τοῦ ἀποροδοσίου σημάχου του.

Ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ὀνομαζόταν Κλαύδιος Κορὰ καὶ ἦταν ἄλλοτε ὑπάλληλος τὸν σταθίων τοῦ ἀνακτοῦρον Τουρνέλ, ἀλλὰ εἶχε διοχτεῖ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του γιὰ λόγους ἀμελείας καὶ κακῆς διαγωγῆς.

Καθὼς εἶπε στὸν Φερρόν, ἀγαποῦσε μὲ περιπάθειαν τὸ κρῶσι, τὰ χορτὰ καὶ τῆς γυναῖκες καὶ ἀποτρεφόταν τρεμερὰ τὴν ἐργασίαν.

Ὁ δικηγόρος τὸν ἄκουσε μὲ προσοχὴ καὶ διηγεῖται τῆς περιπέτειός του, ἀλλὰ στὸ τέλος δὲν ἐβατήχηκε καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλὰ, ἔμαθα ποιὸς εἶσαι. Εἶνε καὶ κακὸς νὰ μοῦ ἐξηγήσης κατὰ τοῖτον τρόπο θὰ μὲ βοηθήσης νὰ ἐκδιηθῶ. Ἐχεῖς πράγματι τίποτε σοβαρὸ νὰ μοῦ πῆς;

— Ναι.

— Τί θὰ μοῦ πῆς λοιπὸν; Μίλα...

— Ὅτι σὰς ὑποδείξω τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο ἡ γυναίκα σας μπορεῖ νὰ τὰ χάλασῃ μὲ τὸν βασιλέα, ἂν καί τ' ὀνειρὸς τῆς εἶνε νὰ γίνῃ βασίλισσα...

— Ἀλήθεια; Λέγε λοιπὸν... Λέγε, γιὰτὶ διατάξεις;

— Ὡ, ὦ, εἶποτε πούδ ἀνοσιμόνοτος, βλέπω...

— Λοιπὸν, περμιένον, κρῆματα ἀπ' τὸ στόμα σου...

— Καλὰ, καὶ ἂν σὰς εἶπὸ ἀπὸ τὸν τρόπο, τί θὰ γίνῃ;

— Αὐτὸ καὶ εἶνε δική μου δουλειά.

— Ναι, ἀλλὰ πρὸν σὰς πῶ ὅτι θέλετε νὰ μάθετε, πρέπει...

Ὁ Φερρόν, νοιώθοντας γιὰ ποιὰ αἰτία διατάζε ὁ Κορὰ, ἔβγαλε τὸ βαλάντιόν του καὶ τὴν ἔβγαλε ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Πάρτε τρεφάντα τὰλλήρον, τοῦ εἶπε. Ἐποῖα εὐχαριστήμιος τὴν ὄρα; Λέγε λοιπὸν...

— Καλὰ, θὰ σὰς πῶ τὰ πάντα, ἀποκρίθηκε ὁ πρῶτον σταυλιτής, κἀνοῦστας μὴ βαθεῖα ὑπόκλησι. Ἴδου περὶ τίνος πράγματα, κίριε. Γιὰ πῶδὸ λόγο μιλῶναι κανεῖς μὲ τὴν γυναίκα σου; Ἡ, γιὰ νὰ μὲ καταλάβετε καλύτερα, γιὰτὶ ἔρηται ἐσεῖς νὰ ἐκδιηθῆτε τὴν γυναίκα σας;

— Γατὶ ἂν ἀπάντησιν;

— Πούδ καλὰ. Ἐ, δὲν μαντεύετε πού θέλω νὰ καταλήξω;

— Ὅχι.

— Ἀκουθεῖτε το λοιπὸν. Ἡ ὀραία Φερρονιέρα ἀπατῶ τὸν βασιλέα!

— Τὸν βασιλέα; Λέξτε ψέγματα!...

Τὸ πρόσωπον τοῦ Κορὰ πῆρε αἰσιόσις εἰρωνική ἐκφρασίαν.

— Κ' ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς ἂν ἦτον, εἶπε στὸν Φερρόν, πάλι δὲν θ' ἀμφιβάλλες τόσο πούδ... Μοῦε ἀποράθω!... Ὡστε εἶσαι τόσο βέβαιος γιὰ τὴν ἠθική τῆς κίριας Ἰωάννας;

Ὁ Φερρόν δάγκωσε τὰ χεῖρά του. Ἡ παρατήρησις τοῦ Κορὰ ἦταν πούδ ὀσιητὴ καὶ ἀπορήσει καὶ αὐτὸς πὸς εἶχε πῆσει σὲ τέτοια γράφα.

— Λέγε..., λέγε..., ἐπανέλαβε μὲ ἀντιστοιμίαν.

— Ἴδου πὸς ἔχουν τὰ πράγματα, ἐξακολουθῆσε ὁ συνομιλητής του. Μιὰ πού ἡ Ἰωάννα ἀπάτρε ἐσεῖς, τὸν ὀσῶγὸ τῆς, νομίζετε διὰ θὰ ἦταν ὀσιώδης ν' ἀπατήσῃ καὶ τὸν βασιλέα; Ἐπειθὶ δέχτηκε καὶ τὴν ἔλεψε ὁ βασιλεὺς, φαντάζεσθε διὰ τὸν ἀγατοῦσε κίριας; Μπορεῖ νὰ τόκασε ἀπὸ ἓνα ἀπὸ τὰ πῶματα. Ἐρετὶ συμβαίνει πάντα στις γυναῖκες. Τίς ἔξερω ἐγὼ...

— Τελεῖσιον! φωνάζε μὲ κἀποια ἔξαμα ὁ Φερρόν. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀποδείξῃς αὐτὸ πού εἶπεσ ἀπὸ ὀλίγον;

Ὁ Κλαύδιος Κορὰ σφικώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ κἀπαζε ἀπὸ ἓνα σπασμένον τῆξιμ τὸν ὀσιωκό.

— Κοιτεῖται νὰ ἔμπερῶσιν, εἶπε. Σὲ λίγες σαγιμῆς θάσαι μὲ θεὰ νὰ βεβαιώσιμ τοῖς ἰσχυροῖς μου...

— Πὸς;

— Ἀσῶχοντάς σας τὸν κίρηταν ντὲ Βοντορεῖ πού θὰ βγαίη ἀπ' τὴν πορτίτια τοῦ κήπου τοῦ μεγάρου τῆς ὀραίας Φερρονιέρας.

— Τὸν κίρηταν Βοντορεῖ; Εἰσαι βέβαιος γι' αὐτὸ;

— Ὅπως σὰς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε. Ἐδοῦμαι ἄλλοτε στοὺς σταθίους τοῦ Τουρνέλ, ὅπως σὰς εἶπα, καὶ γνωρίζω ὀλους τοὺς εὐγενεῖς τῆς Ἀυλῆς...

Στὸ ἐρχόμενον φύλλο θὰ δοῦσιμ πὸς ὁ Φερρόν ἐνεπαλλεῖθηκε τὴν καταγγελίαν τοῦ Κορὰ καὶ πὸς ἐπραγματοποίησε ἐν μέρει τὴν ἐκδιησί του.



Τ' ὀνειρὸς τῆς εἶνε νὰ γίνῃ βασίλισσα!...